

Verenigen.

Het is op zich onzinnig om te verenigen wat al samen is.

Het is op zich even onzinnig dat ik niet het gevoel of de wetenschap had dat alles sowieso verenigd is. Vanwaar die gedachte van scheiding?

Het is zowat de menselijke geschiedenis. Of toch vanaf het punt dat we geciviliseerd waren. Civilisatie heeft de scheiding tussen verschillende soorten mensen gefaciliteerd, dan wel bewerkstelligd. Toen er nog maar één mensensoort over was ging de scheiding verder tussen volkeren, steden, rijken en armen, planten en dieren, en ga zo maar door...

Maar ook intern in de mens werd de scheiding bijna vastgebeiteld voor de komende millennia.

Veel religies hebben getracht de verbinding terug op te starten maar faalden door machtsmisbruik en andere aberraties.

Vandaag wordt de verbinding gepromoot via technologie. Eens te meer een futiele poging met waarschijnlijk evenzeer machtsmisbruik als grondslag van de intentie.

Er is een palet van mogelijkheden en kennis voorhanden om zich bewust te worden van verbinding.

Is het yoga, christendom, hindoeïsme of wat dan ook; zolang de zoektocht zuiver blijft is het resultaat hetzelfde. Ik heb verscheidene wegen gevolgd en heb met Taichi de voor mij passende verdieping gevonden.

Met de studie van politieke en sociale wetenschappen was de scheiding in mezelf redelijk absoluut.

De andere mensen, de onrechtvaardigheden in de maatschappij, het gesjoemel en de zakkenvullerij.

Genoeg cursussen om de opdeling van de mensheid te bevestigen en/of te continueren.

Ook de feestjes die op het eerste zicht wel leken op verbinding waren uiteindelijk veeleer het tegenovergestelde. De eigen groep wordt afgezet tegenover de buitenwereld, de alcohol deed hetzelfde intern. Onwetendheid is geen ziekte, het is soms cultivering van het ego, of wentelen in eigen overtuigingen. Of de onwil om te luisteren naar de innerlijke stem die toch probeert gehoord te worden.

Met een niet nader genoemd drama in mijn persoonlijke leven begon de ommekeer.

Zeer kort daarna kwam ik Taichi tegen en ben er tot op heden mee bezig gebleven.

Ik ben ervan overtuigd dat het eigenlijk evengoed iets anders had kunnen zijn, maar uiteindelijk leiden alle wegen naar Rome, toch?

Ik leerde de vorm. Het leek een vaardigheid, een choreografie, en meditatieve dans in een bepaald patroon. Ik begon de klassieken te lezen en verstond er bitter weinig van. Ze munten uit in cryptisch en symbolisch taalgebruik dat over alles en nog wat kon gaan. Wist ik veel...

Ik begon les te geven en zeer langzaam begon er zich iets te vormen, kwam er iets bovendrijven.

In de constructieve communicatie met de medemens ontvouwen zich bepaalde oervormen, manifestaties van energie en bewustzijn. Ik benadruk dat het langzaam ging, langzaam maar toch zeker. Want ik hield vol. Mijn oude job had ik ondertussen volledig achter me gelaten, alsook de centen.

Met een zacht golvende sinusoïde gingen mijn motivatie en inzicht op en neer, weer iets meer en ook weer minder, maar wel nog steeds voort-durend. Druppel per druppel groeide het inzicht, de verbinding in mezelf, met de wereld en de kosmos. Het is niet eenduidig, niet enkelvoudig, laat staan eenvoudig. Het is en blijft mysterieus en ongrijpbaar, niet te bestendigen in het bewustzijn, maar wel beter en beter reproduceerbaar en aanvaardbaar.

Ik wilde toch zo graag alles begrijpen, rationeel zoals ik gevormd was in mijn scholing.

Maar het duurde letterlijk jaren om in te zien dat ik was misvormd in mijn benadering van de werkelijkheid, van het mysterie.

Ik leerde luisteren. Naar mezelf, naar de medemens, naar zijn/haar verhaal, naar de bomen en de wind, de koude en het vuur.

Geest en lichaam groeien weer stillekes bij elkaar, ik aanvaard mijn beperkingen, mijn onvermogen om te weten.

